

MICHAL CAGARDA

SMOG

TRIHĽAV
JANUÁR 2021

Smog
Michal Čagarda

Publikované pod značkou Trihlav v januári 2021
vydané vlastným nákladom

Tu na našej lúbovej Zemi si smog pestujeme už celé stáročia, s láskou a porozumením, ale je to smog len taký obyčajný, celkom všedný, že ho bez ťažkej mysle ignorujeme. Pridusený človek zavše mávne rukou, prinajhoršom si pošťazuje – „dnes je vzduch v meste obzvlášť ťažký“ – a zbalí sa na dovolenku.

Alebo – sú aj kraje, tam kde ľudia kapú pred šesťdesiatkou, kde do vzduchu stále pumpujú nedýchatelné jedy. Vyfukujú to každý deň, na tri smeny, ako parfém, obľúbenú voňavku, a tiež si na to zvykli. Smrad sa im stal každodennou samozrejmosťou, akože sa deň strieda s nocou.

No a potom existuje *Smog*.

Náš Smog.

Kávovo hnedý, mazľavý, lepkavá brečka. Popol po požiari v Kaviarni.

Taký sa podarí vyrobiť raz. Potom už nikdy.

Bratislavu sme ním umazali v jeden krásny augustový štvrtok, ráno okolo siedmej, a bol z toho teda riadny poprask. Pre nás, pre mňa, pre všetkých v meste.

Popravde, štvrtková Havária v Kaviarni bola len vyvrcholením série Sakra Problémov, ktoré mne začali o tri dni skôr.

Pondelok ráno.

Vtedy sa všetko začalo srať. Augustové slnko vonku pieklo ako na púšti a Sakra Problém ma v kancelárii čakal ako had na myš.

Chytráci ma nenechali ani pozrieť maily. Hodinu sme na seba hystericky revali a potom ma začali strkať preč, „*Domov*“.

Musel som si zbalíť veci a ísť.

Tak to u nás vo Vývoji chodí: Keď sme po kolená v sračkách, protokol nariadi FHO, Firemný homofice. Menežéri nás pozatvárajú na izolačky, *Domov*, a tam šprintujeme, kým systém nefixneme.

V ten deň sa mi podarilo zahrať Veľkého Pána a pred šprintom som si u Chytrákov vydupal extra desať minút voľna.

Bleskovo som zbehol na prízemie do auto-billy, schmatol

toaleták a všetky vačky si napchal proteínovými keksíkmi. Dvaja borci mi po celý čas stáli za chrbtom; keď v budove zazvonila deviata hodina, so všetkou ctou ma chytili pod pazuchy a šmarili do diery. Zámok ticho zabzučal a moje jsoucno, čili bytí, prestalo pre zvyšok sveta existovať.

FHO v tých časoch ešte nebývalo za trest. Samotka nám na prácu vyhovovala. Mal som nefiltrované pripojenie na web, a dozeral na mňa Keke, môj zdravotník. Raz za hodinku ma pozrel cez kameru, nalial do mňa *Kávu*, a keď bolo zle, poriadne ma švacol obuškom.

Staral sa, kamarát.

Podľa pravidiel sme mohli šprintovať najviac päť dní. Tentokrát sme s fixovaním skončili vo štvrtok skoro ráno, okolo o štvrtej.

Z kamrlíku ma vytiahli zbitého jak koňa po vojne. Že som Klikač s Titulom, mal som počas šprintu privilégiá – vetraný záchod, kuchynku... Sprchu s vlastnou (!) čistou vodou. Po šichte som nesmrdel ako juniori, ktorí sa čvachtajú v recyklovaných štinách.

Ale nebol som ani úplne pri sebe.

Tri dni na Káve spraví zombiu aj z atléta.

Káva je náš veľký ukrajinský zázrak, elixír staminy, „vítazstvo mysle nad telom“. Ukrajinskí podnikavci ju k nám priniesli z vybielených dungeonov bieloruského „Národného Útvaru pre Spravodajskú Kontra-rozvedku“. Keď treba, programátora udrží v plnom chode dva týždne. A ako vraví Keke: Vyjdeme z toho „krajší než predtým“.

V to štvrtkové ráno som sa z izolačky tackal s hubou plnou speneného, krvavého sajrajtu (ďasná som mal chytené z každej strany) a namiesto očí sa mi v očných jamkách váľali dve rozžeravené liatinové gule. Na augustovom slnku som si nedoviedel na tenisky.

Ledva som sa doplazil na zastávku a tričko som mal prepotené po prdel.

Hanbil som sa ako pes.

Ale stále bolo len pol šiestej: Nikde žiadne nasrdené tetky; žiadne sekretárky s katalógovými tváričkami, ktorým by môj vyžitý ksicht vyrúbil vrásku nad líčkom.

Firma mi (podľa protokolu) nariadila deň na zotavenie a v hlave mi búšila jediná myšlienka: „Domov - hneď“. Doknísať sa do bytu, do môjho vlastného pelechu, a to okamžite, pred špičkou.

Na pár minút zavrieť oči, než začne peklo, a trochu si pred rehabom zdriemnuť... Aspoň na pol hodinku.

Z limba ma prebrali správy v rádiu. *Niečo sa deje* - hlásili - asi ako každé ráno. Nevládal som to počúvať. Váľal som sa v kuchyni pod stolom a džgal si do huby celé kusy vianočky.

Mal som prvý malý skrat. To sa stáva, po troch dňoch bez spánku. Na výbuch v Kaviarni si nespomínam, úplne som ho vyblokoval. Akurát som sa trochu oprášil, vyštveral sa na nohy, a pokračoval v -ozdravnej- rutine.

Po ľadovej sprche som z chladničky vyjedol zvyšok nakrájaného syra s uhorkou a paprikou a konečne si ľahol.

V byte som spravil ľahký prievan, všetky okná dokorán. Chcel som si nakradnúť čo najviac chladu, kým asfaltové ulice rozpália vzduch nad štyridsať. Lenže ako sa blížilo osem hodín, dýchalo sa mi stále ťažšie; v pľúcach mi hvízdalo ako v komíne a z nosu sa drali čierne chrchle zaschnutej krvi.

Býval som medzi Račkom a Trnavským Mýtom. Na dusno z ulice som bol zvyknutý. Občas sa zadrhla stoka, zavoňalo Figaro, alebo popustil Slovnaft - ale dnes som vo vzduchu cítil inú novotu. Škrtila a dusila a škrabala ako vaporizovaný šmirgel. *Mohla* v tom byť Káva, napadlo ma: *Kaviareň horí*. *Náš Новий Штейн*. Resurektované ostatky historického pivovaru, ktoré si Ukrajinci prerobili na „kuchyňu novej doby“. Z ulice od neho tiahol smrad, že im tam snád' buchol kotol. Celá fabrika musela byť v plameňoch. *Náš* hlavný zdroj stimulantov - *horel* - až ma od toľkej hrôzy prevalilo na pravý bok.

Havárie a výpadky sa v Štajne stávali bežne. Nebrali sme ich vážne. Ukrajinci areál prestavali na masívnu hermetickú pevnosť, z ktorej by neuniklo ani hélium. Doteraz mali veci vždy pod kontrolou.

Inak by ich kartel zomlel do klobás.

Na hodinkách mi zapípal firemný alarm. „Prihláste sa ozdravovní. Nastavte si plán rehabilitácie.“

Moja hodinka na oddych skončila.

Vstal som teda a pozatváral okná. Horúci mazľavý spad už stihol pokryť kus bytu. Lepil sa mi na kožu – dráždil beztak zapálené oči. Teraz som už nepochyboval: Puch mal silnú príchuť Kávy, ale prepálenej, špinavej, premiešanej prachom a sadzou. Po dotyku sa menil na olejovú kašu; a nedal sa vyplúť, nedokázal som ho zoškrabať z jazyka. Znova som musel vliezť do sprchy, inak by ma zadržlo. Nastavil som horúcu vodu, a kým som sa brúsil jak majster od lepidla, vŕzgajúci mozog sa mi začal znova nedobrovoľne rozbiehať:

Musia horieť aj hlavné sklady.

Kto – v našej firme – má na starosti núdzové rezervy?

Keke?

Ako dlho prežijeme?

Vydržíme bez Štajnu aspoň dva veľké šprinty?

Keď sa zásoby minú a na IT-čko prídu mdloby... Zvládneme nadčasovať nasucho?

Fuj. Nie.

Nové zásoby fetu musia byť na trhu do októbra. Je jedno, ako si to Ukrajinci zariadia. Skrátka musia.

Zbalil som do batohu čisté trenky, tričko, uterák, schmatol dvojlitrovku vitamínovej žbrndy (na ten môj nešťastný skorbut), nazul sa do sandálov, a hybaj ho von, na zotavovačku.

Obyčajne som po šprintoch chodieval s kolegami plávať: Štyri dĺžky tam-a-nazad, potom sauna, pauza a ďalšie štyri dĺžky.

S prestávkami sme boli v bazéne celý deň. Na FHO neexistuje lepší liek. Hovorí to Keke – zdravotník – a vravím to aj ja, Klikač – no tento raz som si na ozdravovni nahlásil trip lesom. Netušil som, že z mesta treba utekať preč. Bol to impulzívny nápad: „Ak nevládzeš dýchať, do bazéna nelez, radšej sa vyvaľ na lúke“. Potreboval som kyslík. Celý les kyslíku. V Bratislave máme z každej strany zo tri kopce a na niektorých dokonca stromy; tam mi bude fajn, a cestou možno pozdravím aj jedného kamaráta. Nakúpim u neho pár fliaš vína.

Expres na Patrónku (na najbližšiu zastávku ku lesu) mi stál kúsok od brány, asi päť minút pomalej chôdze. Ulica už bola pokrytá vrstvou horúceho popolu. Musel som si pred spadom zakryť tvár, vzduch bol úplne zamorený.

Šofér prikvačil, akoby čakal len na mňa; ledva som stihol naskočiť, a už fičal, pedál na podlahe, križovatky neriešil, zákruty bral kotrmelcom.

Podľa hodín mala byť špička, ale v autobuse postávala len vydesená, začmudená bruneta v prepotenom bežeckom prádle, a skupinka vykrmených ázijských investorov. Mračili sme sa na seba ako ťažkí gangstri kdesi z Chicaga: Tváre zahalené tmnými priliehavými maskami, na očiach letné bríle, na hlavách hlboké šiltovky. Len dievčina bola celá umazaná, zalepená, nemala sa ako chrániť. Káva jej mala každú chvíľu presiaknuť z pľúc do krvi a potom chudera buď exploduje, alebo v sebe objaví substanciu všehomíru.

Na Patrónke sa všetci štyria zborne rozbehli na zastávku do Stupavy, preč z mesta. Vyšportovaná slečna ďaleko vpredu, tlstí veľmoži hneď v závese. Tašky od notebookov za nimi plántali, že im na ramenách sotva držali, krátke prasačie nožičky kmitali akoby ich sama smrť hnala, a ja za nimi len zíval.

Patrónka je v ostatných rokoch jedným z hlavných zdrojov špiny v meste, ale dnes bol vzduch tu dole pod kopcom sladučký, úplne navoňaný. S úľavou som si dal masku dole a zhlboka sa rozdýchal.

Po Kaviarni som necítil ani stopy.

A to ticho... Niekedy sa svet vie zavďačiť.

Na šesťprúdovke nebolo jediné auto. Neďaleká križovatka bola úplne prázdna. Bol som ako v sne.

Priamo na prestupišti mhd-čky, kúsok pred starým podchodom pod šesťprúdovkou, stojí Patrónska Čajovňa. Kedysi to býval ľudový výčap, kým ho nekúpila „bývalá známa“, jedna vychrtlá talianska Fúria.

Keď ju pár rokov dozadu vyrazili z IBM-ky, kamarát Marco (vtedy ešte kolega) mi ju na skúšku doporučil medzi našich Chytrákov. Krátko na to si Fúria uviazala Marca do stavu manželského, a jak sme ju mrchu obratom vyrazili z firmy, Marca stiahla so sebou preč.

Marco teraz robí okienkového bufetára. Priamo tu, na Patrónke, neďaleko, pár krokov od manželkinej čajovne. V búde ukrytej za podchodom.

Kedysi bol šéfom našich Čističov. Riešil spory, a bol v tom sakra dobrý. Marco je Talian, kartel mal v žilách.

Dnes predáva pizzu, pastu, coca-colu. Fúria pritom s jeho peniazmi vystrelila do oblakov, hotová hviezdička spoločnosti. V čajovni obsluhuje len zazobaných expatov, žiadnych domorodcov. Jej klientela musí mať úroveň.

Napľul som jej na sklo poriadny, krvou premastený chrchel', a pomaly sa začal šúrať k Marcovej kantínke s podpultovým vínom.

Marca som spoznal v Trieste. Po škole mi preplo v hlave a chcel som ísť robiť do Talianska, čo najbližšie k moru. Skončil som v sklade s lacnými handrami, kde sa Marco tváril ako predavač. Miestni Číňania ho objavili v ktorejsi kravskej maštali z okolia Udine - síce sprostý ako poleno, ledva dokázal odkódovať dvere, ale najlacnejší biely Talian v krajine. To bol Marco.

Nie že by sme my ostatní bývali od neho lepší. Ja, potom Janja zo Sežany, jej brat... Každý piatok, hneď ako odbila druhá poobede, Marco vytiahol tri fľaše s domácim červeným a narobil z nás úplne

iné zvery. Číňanov z nás chytal amok. Ale vyhodit nás nemohli, dvadsať percent zamestnancov muselo byť bielych.

Na moje rozčarovanie bol Marcov domček teraz zatvorený.

Bleskovo som pozrel mobil, či mi vari čas neuletel zo štvrtka do nedele – ale nie. Stále som mal štvrtok ráno. A celé mesto si povedalo, že dnes nepracuje.

Po troch dňoch na samotke som potreboval vidieť známu tvár. Hocikoho. Ale čakať sa mi nechcelo.

Zotavovačku je lepšie si odbehnúť hneď, presne podľa direktív z ozdravovne. S protokolom sa človek nechce zahrávať. Treba to svinstvo zo seba vypotiť. Aj keby som celou cestou hore na Kamzík grcal.

K Marcovi sa môžem vrátiť neskôr.

Vyrazil som k úzkej uličke za búdou, že tade prejdem na cestu do mestských lesov. Z diaľky som ešte stihol zahliadnúť slečnu z autobusu – nebola v poriadku. Prebehla sa o sto metrov ďalej ako Číňania, minula medzimestskú zastávku, a skončila až niekde úplne vzadu, pri križovatke. Krútila sa dokola a každú chvíľu sa chystala zložiť na zem; po Káve som ešte nikoho takto sftovaného nevidel.

„Ty!“ zrevala, keď ma zbadala.

Nemal som tak na ňu zízať.

Ako vykrikla, ázijci sa vyparili. Jedej myslím vyliezol kamsi na strechu zastávky, ďalší sa štveral na nebohú dvoj-metrovú slivku a tretí mi zmizol úplne. Narozdiel odo mňa stále sledovali správy. Ja som si vtedy len domýšľal, čo sa asi deje.

A tak som tam stál, primrazený k chodníku, obzeral si ju ako prskajúcu mačku na dvore, a dievčina ma mala zafixovaného a celého len pre seba.

Vyrazila na mňa ako besná.

Na zdrogovanú mátohu vyzerala čarovne, v hororovom zmysle: Malé atletické kľbko zúrivosti, stále detsky lúbivé, ale o to

strašidelnejšie. Letný vánok ňou hádzal zo strany na stranu, temné vlasy rozpustené do exorcistickej aury; ruky rozhodené, akoby chcela naraz objať celý svet, a pazúry pripravené na sekane.

Sajrajt z Kaviarne ju trhal kašu.

Nalogala sa ho za desať Klikáčov, ale podobnú zúrivosť som u nás nikdy nevidel. Na nás má Káva opačný efekt. Otvára myseľ. Mení nás na ľudské superpočítače. Je to elixír inteligencie. Nie hlúposti.

A možno práve preto...?

Možno.

Čo to spraví s nepripraveným človekom, keď jeho mozog odrazu začne pracovať, analyzovať, hodnotiť, a nechce prestať, nedá sa zastaviť? Priemerný človek celý život rozum potláča: Osem hodín v monotónnej práci, po práci americký film, alebo flaša vína, možno sex alebo hádka s partnerom. Nič z toho rozumu neprospieva. Niečo o tom viem.

A potom - bum. Odrazu sa rozum prebudí, v plnej sile, a nedá sa vypnúť.

Dievčina sa z toho nikdy nevylieči.

Mohli sme byť od seba sto, možno stopäťdesiat metrov, a v polovici úplne stratila dych. Po každom treťom kroku zakopla, podlomili sa jej kolená a takmer by sa tam rozpláskla, no na poslednú chvíľu vždy zamávala rukami, vyrovnala balanc a nabrala novú rýchlosť: Perleťové zuby vycerené vo víťaznom škl'abe, pena prská na všetky strany, pohľad pevne zarezaný na cieľ.

Ako sa blížila, pod vrstvou lepkavých sadzí som začínal rozlišovať detaily tváre. Vyzerala povedome, možno z televízie, možno z ktorejsi zábavy, možno z práce. Netrúfal som si tipnúť jej vek.

V duchu som sa pripravil na našu kolíziu. Netušil som, čo mám robiť, neovládal som žiadne vychýrené kung-fu hmaty, ktorými sa

rozbehnutá zombia schmatne, podkopne a prehodí cez rameno. A rozhodne som nemienil takú drobnú bytosť fackovať. Napriahol som pred seba ruky, že ju odsotím...

A slečna sa na dva kroky odo mňa sama zlomila.

Sandále mi Ogrcala.

Pozerám na ocákané nohy.

Dívam sa na vzlikaajúce, híkajúce dievča.

Štrbavé kolieska pod strapatou lebkou bolestivo vŕzgajú, hrkajú, proti všetkej vôli sa snažia niečo naznačiť:

Táketo skraty sa teraz dejú po celom meste.

Koľko ľudí sa asi spadom z Kaviarne otrávil? Okolie Krížnej muselo byť úplne zamorené. Keď raz prestanem zízať na príšeru predomnou, mohol by som zapnúť mobil a kuknúť správy.

Zhlboka som si povzdychol a vytiahol z ruksaku vitamínovú žbrndu.

„Malinovka,“ ponúkol som dievčaťu.

Vyčerpane sa opierala o kolená a pokúšala sa z nosa vyfúkať zvyšné hlien. Zamietavo zdvihla ľavačku, že je v pohode. Natlačil som jej fľašu do natiahnutej dlane a začal ju postrkovať smerom k zastávke.

„Len pi,“ presviedčal som. „Niečo mi ale nechaj.“

Posadil som ju na lavičku a keď si jeden hlt predsa odpila, opláchol som si sladkou vodou nohy.

„Lepšie?“ spýtal som sa.

Zamietavo pokrútila hlavou: *Nie je mi lepšie, do rite, vyzerám, že je mi lepšie?* Scvrkla sa do seba, oprela lakťe o stehná a tvár ukryla v dlaniach.

„Nemám volať sanitku? Alebo niekoho?“

Daj mi minútku. Nechaj ma! - zasa len pokrútila hlavou.

„Sprav mi trochu miesto.“

Zosunul som sa k nej na lavičku. Čínski investori medzičasom povyliezali z úkrytov; teraz krúžili po zastávke, len pár krokov od

nás, a živo na seba čvirikali. Hádali sa, evidentne, ale tým svojším východo-ázijským spôsobom. Neskákali si do reči, po každej vete sa úctivo uklonili – a napriek tomu medzi nimi hustla temnota.

Jednému, zrejme alfe, sa po dlhšom monológovi začali viditeľne triasť paprčky. Tlustá mramorová tvár sa navonok usmievala, ale pravá ruka si už v dlani skúšala váhu neviditeľného sekáčika. V jednom momente sa mi zezdalo, že z rukávu vyťahuje tehlu, zdvíha ju hore, a naozaj sa s ňou chystá kolegovi oplieskať hlavu, ale bol to len mobil. Hodvábná rozkladacia hračka, zložená úhladne ako vreckovka.

Kým alfa do aparátu z chuti a nahlas básnil, jeho spoločníci sa zdvorilo stiahli bokom. Začínali sa klátiť. Ten najmladší si neprestával utierať čelo. Celý sa klepal, chytal dych.

„Ide tvoj bus,“ drgol som do slečny. „Práve je na križovatke.“

Dievča zasa len zavrtelo hlavou. *Nikam nejdem. Chod' preč.*

„Ešte počkám, čo vymyslia títo traja, a potom odchádzam.“

„Ok.“

„Si fakt v pohode?“

„Hmpf.“

Aziati medzitým na nástupišti vytvorili vzornú radu. Šéf zhúžval telefón naspäť do rukáva a so zle skrývaným zadostučinéním spustil súvislú kanonádu nadávok: Autobus bez zastavenia preletel semaformi, križovatkou, minul zastávku, a bol preč. Zostala po ňom len spomienka na vydesené tváre nalepené na sklách; niektoré stratené vo vlastných svetoch, iné práve prehrávali boj s rozbúreným žalúdkom, ďalšie už stihli svoje raňajky vyvrátiť.

Šoférovi chránila tvár látková maska. Nesledoval dianie za chrbtom a nezaujímal ho ani ľudia na chodníkoch. Pedál držal na podlahe, čumák nalepený na prednom skle, ruky křčovito zvierali volant. Za chvíľu si to sekne na diaľnicu a o pätnásť minút svoj náklad vysype v Stupave. Toľko snád' jeho zverenci vydržia, než si navzájom rozdriapu hrdlá.

Na Patrónku sa vrátilo hrobové ticho.

Stíchol aj alfa aziat.

Žiadne ďalšie autá neprešli.

Kde sa skrývajú - všetci? Kde trčí Marco? Kde je jeho Fúria?

Nemali by z Bratislavy utekať? Evakuovať?

V bežnom americkom meste by teraz nastal koniec sveta: Svalnatí veteráni hromžia puškami, skáču po strechách opustených pick-upov; tlupy narkomanov rabujú patrónske výklady; a šoférujúce mamičky roztraseným hysterickým hláskom traumatizujú rozospaté dietky na zadných sedadlách: *„Všetko bude v poriadku, všetko bude v poriadku, hlavne budte silné, musíte byť silné!“* Na križovatke naberie šialeného motorkára kamión, cestu zaplavujú plamene a cez ne hrdinsky prelieta zavýjajúca ambulancia... Len aby nabehla na odstavenú odťahovku a prevrátila sa na bok. Šofér záchrany ešte žije, lomcuje svojim záchranným pásom, reže ho nožikom, a z posledných síl vykopáva čelné sklo, plazí sa von, lenže vtedy sa mu do krku zakusne prvý kávičkár.

A u nás, na Slovensku - v Bratislave... Všetci sú zavretí doma.

„...停...“ zašepkal otrasený omega aziat a bezradne natiahol za strateným autobusom ruku. Tam odišli jeho nádeje, zaplakal, a potom mu na hlavu dopadla taška s notebookom.

„白痴!“ zareval mu šéf do ksichtu. Mladý oligarcha len nešťastne zahabkal. Po druhej facke prišla tretia, na hlavu mu znova padol notebook, a junior pod ním odovzdane klesol na kolená.

„Sleduj,“ poštuchal som dievčinu, „to si ty,“ ukázal som na aziatov. „Pred pár minútami.“

Dievča sa odvážilo zdvihnúť zrak a znova ju naplo, vydávila aj ten malý hlt malinovky.

Omega sa zviezol na zem. Pokúšal sa skrčiť do fetálnej polohy, chrániť si krk, no druhý kolega ho schmatol za vlasy a ťahal naspäť na nohy, kým šéf ho neprestával kopať a fackovať. Lavička sa zachvela novým záchvatom zúrivosti. Káva zasa začala preberať kontrolu, príšerka dostala ďalší skrat. Vrhla by sa s aziatmi do bitky,

ale chýbali jej sily. Ledva dýchala. Káva ju minútu po minúte obracala na ruby. Ak to vôbec bola Káva, a nie odpad z výroby.

Omega zatiaľ stratil vedomie a zrútil sa na kolegu za sebou.

Na nohách zostal stáť len alfa. Zízal na svoje päste, v tej ľavej drtil pokrčený mobil, v pravej obitý notebook, a neprestával recitovať orientálne zvuky.

Od Lafranconi zatiaľ v úplnej tichosti prisvišťala biela Tec-la dodávka a za ňou v závese blikajúca policajná Kia. Ledva zabrzdili a z Tec-li vyskočili štyria vyobliekaní muži v čiernom: Úslužne pomohli vyhorenej alfej nastúpiť, naložili omráčených kolegov, a práskli za sebou dverami. Šofér bez rozpakov stočil dodávku do protismeru, provokatívne lízol policajtov, a odbzučal nám z dohľadu. Presne za šesť minút budú na čínskom velvyslanectve.

„Pozdrav domov,“ zamával som do policajnej kamery.

Dievča si bezradne oprelo čelo o kolená a hlavu schovala medzi lakte. Chytil som ju za rameno, že idem, ale nevraživo sa vytrhla - „*pusti ma ty úchyl, nechaj ma.*“

So smiechom som vstal, kývol jej na pozdrav a vyrazil do lesa.

Kde sú moje šťastné dni na samotke...

Už aby som bol nazad.

*marec-december 2018, január 2021, Bratislava
Michal Cagarda*

The image shows the front cover of a book bound in dark brown leather. The cover is intricately decorated with gold-tooled patterns. A wide, ornate border follows the edges of the cover, featuring a repeating geometric and floral motif. In the center of the cover, the word "TRIH LAV" is printed in a large, bold, gold-colored serif font. Below it, the website address "WWW.TRIHLAV.COM" is printed in a smaller, gold-colored sans-serif font. The leather shows signs of wear, with some scuffing and creasing, particularly along the edges and in the center. The spine of the book is visible on the left side, showing several raised bands.

TRIH LAV

WWW.TRIHLAV.COM

CENA: 0eu, NEPREDAJNÉ